

С поредицата „Господарят на Държавна сигурност” сайтът **Държавна сигурност.com** представя действителното отношение на Тодор Живков към ДС, контрола върху репресивния ѝ апарат и използването му. Текстовете са част от книгата на Христо Христов „Тодор Живков. Биография” (2009).

В [част 1](#) от поредицата беше представена политиката на Живков, чрез която той подчинява ДС на собствените си интереси и власт.

[Част 2](#) разглежда ключовите фигури в системата на МВР и Държавна сигурност, на които Живков се осланя по време на своето управление.

[Част 3](#) е посветена на политика на Живков спрямо министрите на вътрешните работи, които са му били пряко подчинени и които е издигал и свалял по свое решение.

Част 4 разкрива новата политика, която Живков налага по линия на работата между Държавна сигурност и съветския КГБ.

□

Присъствието на съветските специални служби в България след 9 септември 1944 г.

Живков провежда политика по установяване на нов тип взаимоотношения между София и Москва по линия на присъствието на съветските тайните служби в страната и контактите с тях. Дотогава предшествениците му, работили в тясна близост с НКВД като Георги Димитров и Вълко Червенков, са преки проводници на интересите на съветските служби в България след 9 септември 1944.

Павел Судоплатов,

дясната ръка на

Лавретний Берия

и ръководител на отдела за специални поръчки в разузнаването на НКВД, разкрива подробности от присъствието на съветските специални служби в България през този период:

Написано от Христо Христов
Неделя, 06 Март 2011 21:06

„...обстановката в България от време на време ставаше изключително напрегната. В критичните дни на изострената политическа криза през 1947 ние изпратихме в разпореждане на Димитров голяма група сътрудници от нашата служба, начело с полковник Студников. Задачата на нашите хора беше да оказват всякакво съдействие на българската служба за сигурност при неутрализирането и при необходимост отстраняването на политическите противници на Димитров. Действията на двете спецслужби трябваше да координира членът на българското ръководство Червенков, който освен това беше роднина на Димитров.”

Едва когато шпиоманията сред партията завзема застрашителни размери, Вълко Червенков се осмелява да поиска от Сталин усмиряване на човека на **Берия** в България
ген. Степан

Филатов.

Дотогава съветските съветници по най-груб и директен начин ръководят чистките чрез ДС, следствията срещу неудобните партийни функционери и последвалите инсценирани съдебни процеси.

„Съдебните политически процеси бяха важно звено в осъществяваната съветизация на България. Клеветническият съдебен процес срещу Трайчо Костов пък бе последният етап по нейното завършване”, обяснява **Петър Семерджиев**, бившият кандидат-член на ЦК, който попада под ударите на ДС в началото на 50-те години.

Стефан Богданов, бивш началник на контрарзузнаването след 9 септември 1944 г., който също става жертва на репресиите описва, чудовищната инквизиция, на която е подложен от следователите “алхимици”. Той посочва, че по жестокост полицейският терор дори е несравним със “сегашния ужас”. Пребиван, държан денонощно изправен и буден в продължение на седмици и чрез разтапяне на ставните мазнини следствието е изтръгвало показания. Богданов посочва:

„Държавна сигурност беше изцяло подчинена на съветските съветници на Берия и моите многократни доклади за техните произволи в службата страховито бяха отминавани и от Югов, и от Руси Христовоз... Ръководители на най-големите извращения в ДС бяха прикрепените към всяко отделение съветски чекисти.”

Живков и спечелването на Кремъл – без тайни от КГБ

Такава е картината за намесата на съветските служби в България, която Живков наследява от Червенков. За разлика от Димитров и Червенков той не е ръководител, който има стаж в СССР и в пътя за утвърждаването си той предприема важна и задължителна стъпка, с която може да спечели доверие – поема курс към пълно отваряне на секретите към Кремъл. По този начин декларира, че няма тайни и подпечатва своето васално положение пред Москва. Съветските ръководители приемат това като очевиден знак на лоялност.

Ако до преди Живков съветските специални служби изграждат агентура в България, за да следят процесите на съветизация в страната, то след това тяхното присъствие става политика, която самият първи партиен и държавен ръководител постоянно поощрява. Живков не допуска в България да се зародят събития като народното въстание в Унгария през 1956 г., Пражката революция в Чехословакия през 1968 г. или застрашаването на комунистическия режим в Полша след 1980 г. В това отношение Живков трупа далеч по-голям актив пред Москва в сравнение с партийните лидери на останалите страни от Източния блок.

НРБ – доброволна база на КГБ

Написано от Христо Христов
Неделя, 06 Март 2011 21:06

